

Grad vil imødekomme Fiskernes Ønsker, og som gaar ud paa, at Personer, der fisker paa Part betragtes som selvstændigt erhvervsdrivende og som saadanne faar Erstatningerne beregnede paa Grundlag af en lavere Aarsløn end Lønarbejdere. I de som Bilag 8 og 10 trykte Erklæringer har henholdsvis Handelsministeriet og Danske Rederes Ulykkesforsikringsforbund imidlertid henledt Opmærksomheden paa, at den af Raadet foreslaaede Form vil bevirke, at en stor Del af Forbundets Forsikringsbestand vil udgaa, saaledes at Forbundets Sejlskibsafdeling vil miste tilstrækkelig økonomisk Basis. Overfor disse Indvendinger har Ministeriet ikke ment at burde indføre den omhandlede Ændring paa den af Raadet foreslaaede Maade ved en Tilføjelse til § 40, men man foreslaar, at der i § 41, hvor de øvrige Regler om Beregningen af Erstatningerne findes, optages en Bestemmelse om, at Personer, som beskæftiges paa Fiskerskibe og som lønnes med Procenter eller Andel i Fangsten, faar deres eventuelle Erstatninger beregnet efter samme Aarsløn (900 Kr.), som de frivilligt forsikrede og de selvstændige erhvervsdrivende, der er forsikrede i Henhold til Loven. Ministeriet maa finde det rimeligt paa denne Maade at imødekomme Fiskernes Ønsker, hvorved opnaas, at Præmierne for de paagældende bliver mindre, og de ogsaa i Henseende til de andre sociale Forsikringsarter maa kunne betragtes som selvstændigt erhvervsdrivende.

ad § 42.

Da der har vist sig nogen Tvivl om, hvorvidt Politimestrene er pligtige til at yde Raadet Bistand ved Erstatningsbeløbenes Anbringelse, foreslaas dette slaaget fast ved en Tilføjelse til Paragraffens 2det Stykke, idet det maa anses for nødvendigt at Raadet faar Hjælp af en lokal Myndighed, naar der skal træffes en saa vigtig Bestemmelse som Anbringelse af en tilkendt Erstatning.

ad § 43.

Af Forhandlingerne paa Rigsdagen ved den seneste Revision af Ulykkesforsikringsloven fremgaar det, at den Forandring, der da foretoges i den tilsvarende Bestemmelse i Ulykkesforsikringsloven af 6. Juli 1916, ikke tilsigtede at midskrænke Raadets Bestemmelsesret med Hensyn til Erstatningernes Anbringelse. Da det maa forekomme tvivlsomt, om denne Hensigt er naaet ved Formuleringen af den nugældende § 43, har man foreslaaet en ændret Affattelse i Overensstemmelse med Raadets Ønsker og med de Synspunkter, der laa til Grund

for Rigsdagens Ændring af den omhandlede Bestemmelse.

ad § 44.

Tilføjelsen i Nr. 4 er foranlediget ved at Arbejdsdirektøren, se § 9, foreslaas tilforordnet Raadet, idet man maa anse det for ønskeligt, at det af Anmeldelsen om et Ulykkestilfælde fremgaar, om den tilskadekomne er Medlem af en anerkendt Arbejdsløshedskasse og i bekræftende Fald hvilken.

ad § 45.

Under Hensyn til, at de anerkendte Forsikringsselskaber i Forbindelse med den rene Lovforsikring tegner Forsikring af forskellig Art, f. Eks. Dagpengeforsikring for de første 13 Uger, og en Forveksling af Raadet med Forsikringsselskaberne saaledes for de tilskadekomne er let forstaaelig, har man anset det for rigtigt at præcisere, at det er tilstrækkeligt, at Krav paa Erstatning inden for den foreskrevne Frist rejses overfor det Selskab, der har Forsikringen.

ad § 46.

Saaledes som Bestemmelsen i den nugældende Lovs § 46, 2. Stk. er formuleret, maa den forstaaes som om en Arbejdsgiver i Almindelighed skal kunne forlange udstedt Lægeattester, som vedkommende Forsikringsselskab er pligtigt at betale. Meningen med Bestemmelsen har imidlertid været, at kun den Arbejdsgiver, som er fritaget for at afgive sin Risiko, i denne Henseende skal være sidestillet med Selskaberne, og man foreslaar derfor en hertil sigtende Ændring i Loven. Den foreslaaede Ændring vil ogsaa medføre, at Statens Ulykkesforsikring vil være pligtigt for forskudsvis at betale for Lægeattester i de Tilfælde, hvor Forsikringen i Henhold til §§ 49 og 50 paahviler denne Institution.

ad § 48.

Den i denne Paragraf gjorde mindre Tilføjelse tilsigter kun en Tydeliggørelse.

ad §§ 49 og 50.

Som det vil være bekendt har der vist sig en Del Utilfredshed med Hensyn til den Maade, hvorpaa Forsikringen af Medhjælpen i de private Husholdninger er ordnet. Man har navnlig peget paa, at den saakaldte tilfældige Medhjælp (Vaskekøner, Rengøringskøner o. lign.) blev forsikrede alle de Steder, hvor de arbejdede, og der saaledes blev betalt en uforholdsmæssig stor Præmie for dem. Man har endvidere henvist til, at de udbetalte Erstatninger for den tilfældige Medhjælp og for Husgerningspersonale i det hele ikke stod i noget For-